

7. Налогъ, нареченъ ресуми бадихава, се изплаща само съ лична работа. Тоя данъкъ е подобенъ на данъка за ангарията.

Всички гореобозначени данъци и налози, които раята селяни отъ реченитѣ свободни села сж длъжни да изплащатъ годишно на вакъфа, се събиратъ било направо отъ войводата — забитенъ на сщия вакъфъ, било отъ неговитѣ действителни замѣстници. Друго външно лице, каквото звание и чинъ да притежава, което и да е било то, нѣма право и не може да се намѣсва въ владѣнието и въ управлението на тѣзи свободни села, нито пъкъ съ сила и принуда да застава селянитѣ и да изисква отъ тѣхъ нѣкакви незаконни данъци. Споредъ гореизложеното се установява нагледно обстоятелството, че раята селяни отъ гореизброенитѣ села сж напълно свободни граждани — „сербесиетъ олубъ“ — и като такива, тѣ се считатъ за рая привилегирована. Привилегията имъ е узаконена, не само съ Царски фермани, мюлкънамета и темесуци, но още и съ Императорски актъ, нареченъ маафнамени хумаюнъ.

Управителтъ или войводата на вакъфа е длъженъ да се грижи и да наблюдава съгласно съ духа на Царскитѣ актове за редовното и навременно посѣвяване и култивиране на земитѣ въ тия села; да покровителствува живота, честта и имота за раята селяни; да се грижи за развитието на тѣхното богатство и на икономическия имъ поминъкъ и да удовлетворява всякога законнитѣ нужди на земледѣлцитѣ, които обработватъ земитѣ на тия села.

Управителтъ на вакъфа преди всичко трѣбва да знае, че лежи на главата му голѣма отговорностъ, ако той занемари по нѣкой начинъ своята служебна обязаностъ и ако остави праздни и необработени земитѣ, лежащи въ предѣлитѣ на тѣзи вакфирани села. Раята селяни не бива по никой начинъ да се притесняватъ и зле третиратъ отъ него самия, или отъ неговитѣ хора. Той нѣма право да взима отъ раята данъкъ за право на тапия (тапии земя) за поземлена собственостъ. Сжщо, той нѣма право да взема по-голѣмъ десетъкъ отъ произведението на хранитѣ отъ колкото е опредѣленъ. Защото иначе раята селяни безспорно се обременяватъ съ тежки данъци за въ полза на вакъфа. При това вмѣнява се въ вина на управителя на вакъфа, фактътъ за измѣна, ако тѣ би позволили на чужди хора отъ вънъ, да нахлуватъ на сила въ границитѣ на тѣзи села, за да мжчатъ и изтезаватъ раята съ цель за грабежъ и за лична материална облага. Съ тѣзи свои действия тѣ ще се считатъ крайно недобросъвестни и ще бждатъ отговорни предъ духа на завещателя, ако би се допустнали, че тѣ съставляватъ явно противоречие, както на свещения шериятъ, а така сжщо и на статутитѣ, поставени отъ самия завещателъ въ завеща-